प्रतीकारं सीताप्रत्यर्पणेनैव सन्धानं कुरु उपसर्गस्य घञीति वृद्धिः १२ सर्गः दीर्घः कस्मादेवं भाष्यतइति चेत् यस्मादनुजीविवृत्तेऽवस्थिताः यद्वचनं दुःखं दुःखहेतु तदा कटुकत्वात् परिणामपथ्यं आयत्यां हितं तत्पदस्थं स्वामिपदे स्थितं वदन्ति ॥ ७४ ॥

तस्मादित्यादि। यतएवंविधानि विनाशसूचकानि निमि भ० त्तानि दृश्यन्ते तस्मात् हे रावण मया स्नेहाद्भाष्यमाणस्त्वं अस्मिन् प्रकृते वस्तुनि प्रतिकारं सीताप्रत्यर्पणे सन्धिं कुरु कुतएवमप्रियं कथ्यतइत्याह हि यस्मादनुजीविवृत्ते सेवककर्म्मणि स्थिताजना दुःखमापाततः कटुत्वात् दुःखजनकमपि परिणामपथ्यमुत्तर काले हितं वचः स्वामिपदे स्थितं जनं वदन्ति दुःखहेतावपि दुःख शब्दप्रयोगोदृश्यते यथा कष्टं व्याकरणं पदे तिष्ठतीति हनज नादिति डः ॥ ७४ ॥

विरुग्णसंकीर्णविपन्नभिन्नैः प्रक्षुण्णसंक्षीणशितास्त्र वृक्णैः। यावन्नराशैर्न रिपुः शवाशान् संतर्पयत्यानम तावदस्मै ॥ ७५ ॥

विरुग्णेत्यादि। यावद्रिपुः नराशैः राक्षसैः शवाशान् गृध्रशृगा ज०म० लादीन् शवमश्नन्तीति कर्म्मण्यण् न सन्तर्पयति न प्रीणयति ताव दस्य रिपोः आनम चरणावित्यर्थात् कीदृशैः विरुग्णैर्भिन्नाङ्गैः प्रोदितश्चेति निष्ठानत्वं संकीर्णैः इतस्ततोविक्षिप्तः विपन्नैर्मृतै